

Proloog

Elf jaar geleden werd er een betovering uitgesproken om Carran te verlossen van twee tirannen. Het waren niet zomaar twee tirannen. Overal werd er over ze gefluisterd: in de bevolkingen van de Drie Koninkrijken, aan de rand van de kust waar de zee hun gebeden opving, tussen de bergen van de Vierende Ringen waar de wind hun angst meevoerde, zelfs in de oceanen waar geen mens levend uit kon komen.

De Bloedmagiër en Bloedkoningin.

Niemand kende het echte verhaal, maar er werden geruchten verspreid over hun onschatbare macht. Hoe de Bloedkoningin de natuur voor haar kon laten buigen of hoe de Bloedmagiër geen offers hoefde te doen voor het gebruik van magie. Het volk beschouwde ze als Heiligen, maar dan degene die ze gebruikten voor verhalen om jonge kinderen bang te maken. Ze waren levende nachtmerries die de magie als hun ondergeschikten had.

Maar toch leefden ze in de vacht van beschaafde mensen.

Totdat de betovering werd uitgesproken door een veel jongere magiër, die hun harten heeft laten stoppen. Hij vreesde voor de toekomst van de Drie Koninkrijken en de mensheid, want wat zou er overblijven als de tirannen zouden toeslaan?

Men besefte echter niet wie het echte monster van het verhaal was. Ze zagen het door de vingers, terwijl ze bogen voor degene die 97 mensenzielen opofferde. Dat was wat er nodig was om de betovering sterker te maken dan de magie van de tirannen. Allemaal zinloze doden, aangezien de lichamen in kisten werden gelegd die in het heiligste gebied van Vadronia zijn geplaatst. Geen mens durfde het Drakenwoud in, vooral omdat er geen uitgang meer was zodra ze binnentraden.

Evenine Syndril wist dat de nachtmerries hielpen omdat zij ze iedere dag had. Elf jaar geleden was zij gered door hof Syndril uit het dorp dat was afgeslacht, mogelijk door de twee tirannen vlak voor de betovering. Met haar tweelingbroer Venrys was ze opgenomen door de familie en meegebracht naar het afschuwelijke, hoge kasteel dat het Zilveren Oog werd genoemd. Ze waren toen vijf.

In het hele hof stikte het van roddels. Evenine begon niet meer te geloven dat ze de familie was van de Syndril, ondanks haar uiterlijk dat iedereen belachelijk maakte. Het was moeilijk om een plekje te vinden zonder dat ze gediscrimineerd werd of verlaagd. Haar broer kon zich echter makkelijker aanpassen. Al van jongs af aan nam hij deel aan de trainingen voor het Vadronische leger, waar hij snel geaccepteerd werd door zijn onmiskenbare discipline. Hij was moeilijk te tergen, maar Evenine daarentegen...

Hoewel ze vaak de oudste dochter van Kye en Shadeen Syndril als gezelschap kreeg, was het lastig om niet jaloers te zijn. Het meisje dat twee jaar ouder was dan zij, was een wandelende gevallen zon. Imogen, heette ze, en ze was het meest fraaie meisje van Vadronia. De meeste fraaie vrouwen in het hof waren arrogant en hooghartig, maar Imogen was anders. Ze vlocht Evenines haar en moedigde haar zelfs aan om met Venrys te trainen.

Nadat de tweeling namelijk aan waren gekomen in het hof, waren hun eieren uitgekomen. Drakeneieren van het zeldzaamste ras van Carran: de Nachtdraak. Ze konden niet meer opbrengen hoe ze eraan waren gekomen, maar gelukkig beschikten de Syndril ook over drakeneieren.

En toen kreeg Evenine door dat ze geen normaal meisje was. Ze begon met haar broer te trainen en bleek goed te kunnen omgaan met de drie dolken die ze altijd bij zich droeg. Door de jaren heen werden ze sterker en feller, maar niet zonder nachtmerries.

Ze waren namelijk gezegend met magie in hun bloed, waar het hof voor begon te vrezen. Toen de tweeling hun zeventiende jaar had bereikt, stond alles op het punt om te veranderen. Hun Nachtdraken met dubbele vleugels waren, net als zij, in de puberteit geschoten en groot genoeg geworden om mensen de stuipen op het lijf te jagen. En de magie was met hen meegegroeid, terwijl dat verboden was geworden in Vadronia.

Evenine dacht dat ze de enige was die nachtmerries had en stemmen hoorde over vroeger, lang voor ze zich iets ervan kon herinneren. Ze sprak haar naam uit voor het slapengaan om de nachtmerries een kans te geven om zich terug te trekken: bekaaide verhalen die zich voordeden als haar verleden. Ze werd bang voor zichzelf en duwde mensen uit haar leven die ze het meest nodig had. Ze kon niet de enige zijn, dus was ze naar haar tweelingbroer gegaan die haar met angst in zijn ogen had aangekeken. Hij kon haar niet vertellen dat hij droomde over haar dood en dat zijn schaduwen hem ervan overtuigden dat de tijd naderde. Dus loog hij tegen haar.

Maar Evenine kon twee andere personen niet ontwijken: haar dienstmeisje Alexys en de geliefde troonpretendent Aspen, jongere broer van Zaugustus en oudere broer van Vaela. Ze had een gruwelijke haat aan de kroonprins en betrapte hem in de hoofdstad Finrod, wat de niet ideale plek voor hem was. Daar kwam ze achter dat het jongetje dat ze haar hele leven kende, niet degene was die hij bleek te zijn.

Hij kon haar blote huid namelijk aanraken, zonder dat er iets gebeurde. En dat terwijl ze een dag ervoor haar oudere zus Imogen verbrand had.

Daarop begon Evenine op te maken dat Venrys en zij geen familie van de Syndril waren, die geen donker haar en grijze ogen hadden of een zongebruinde huid. Ze had haar conclusies, maar weigerde die te trekken totdat Venrys haar de waarheid zou vertellen.

De waarheid, zodat ze met tranen in haar ogen naar de sterren zou kijken in de voorbijgaande nachten?

Een dag later vond Evenine Imogen dood bij haar kleine Zondraak Comet. Degene die ze had weggeduwd, terwijl zij alles voor haar gedaan had. Ze stikte van schuldgevoel terwijl Venrys haar wegtrok van het lichaam dat onder zat van de gloeiende paarse aderen. Ze had er geen controle over gehad en had haar zus de schuld gegeven van haar actie, toen ze een onbekende stem in haar geest hoorde.

Een ring van magie was uit de tweeling geschoten dat moment, een verstrengeling van emoties, duisternis en vuur dat de Syndril op zijn kop zette.

De begrafenis was twee dagen later. In die twee dagen hadden Venrys en Evenine zich beiden opgesloten in hun eigen kamer, terwijl hun angst voor zichzelf toenam. Wat zou er met hen gebeuren? Evenine had Imogen vermoord, zonder opzet.

Maar van wie was de magie geweest dat door hun aderen pompte?

Niet van de Syndril die alles van hen afwist, maar alles achterhield om ze niet te laten worden als de twee tirannen. Dat was hun hele plan geweest: laat de tweeling niet worden zoals de tirannen.

Op de dag van de begrafenis kwam Venrys achter de rode afdrukken op Evenines nek die Aspen had toegebracht toen ze hem had gezien in Finrod. Maar de kroonprins had alleen maar gegrijnsd naar hem tot een magiër uit de menigte was gestapt om hem te bedwelmen.

Het had geen goed einde, had iedereen geweten.

Voorals zodra Venrys' duisternis de magiër van binnenuit verstikte en Evenine hem onder vuur zette. Het was het ergste wat ze beiden gezien hadden: om duisternis in alle